

OCP E NEZADOVOLJSTVO U KARAŠEVU

joi, 07 aprilie 2016

„Tko je prodao, zašto ne prodao komandu (tj. zgradu op.ine)? zašto se je iz okupljenog puka jedan odlučio glas.

Zbilo

se to u nedjelju 24. siječnja prilikom tradicionalnog govora karaševskog vicikneza, s nadležnostima kneza, u trenutku kad je elni uvijek karaševske op.ine obavijestio okupljeni narod o o.ajni kim pokušajima op.ine da pronalazi obiteljskog liječnika koji bi radio u Karaševu, Nermi u i Jabal u. Problem je nastao nakon što je pri kraju prošle godine doktor Popa Claudiu, dotadašnji dugogodišnji liječnik op. i obiteljske medicine, naprosto napustio naš mjesto i otišao na specijalizaciju ili ne znam kamo. Da stvar bude još gore, negdje oko početka 2007. godine, liječnik je od karaševske komande kupio po izrazito povoljnoj cijeni medicinski dispanzer smješten u centru sela, praktički jedini iz sela, i zemljište površine 1439 četvornih metara. Shodno prodajno-kupovnom ugovoru, medicinski dispanzer i pripadajuće zemljište, koji je desetinama godina, možda čak i višestruko, bio vlasništvo karaševske komande, a samim time i karaševskog puka, trenutno no je privatni posjed doktora Pope Claudiua Andreia. U me.uvremenu, nakon odlaska doktora Pope, u Karaševu je došla druga liječnica, no ona je u našem mjestu radila svega nekoliko dana, a zatim otišla, žaleći se pritom na pritisak medija i na činjenicu da u privremeno dodijeljenom prostoru iz Doma kulture ne postoje minimalni sanitarno-higijenski uvjeti za obavljanje zdravstvene djelatnosti. Nakon što je od nekoliko dana, najviše dva – tri tjedna, konzultirao je u Karaševu sljedeći liječnik, u istom prostoru iz Doma kulture, no i njegov boravak me u nama je već davna prošlost. Ipak, komanda je i dalje optimistična kad je riječ o dolasku liječnika obiteljske medicine u Karaševu, a to smo doznali prilikom jednog tradicionalnog govora karaševskog kneza, kad nas je prvi uvijek op.ine obavijestio da je jedan novi liječnik manifestirao želju doći u Karaševu. Istodobno s potragom za liječnikom intenzivno se radi na preuređenju jednog prostora iz Doma kulture, kako bi novi liječnik radio u civiliziranim uvjetima, još smo doznali na istom tradicionalnom okupljanju.

Nisam

uspio u mnoštvo ljudi otkriti kojemu sumještani pripada gorenavedeno pitanje, iako je Karaševu relativno maleno naselje, gdje se manje-više me. usobno svi dobro poznajemo. Ne znam niti da li je taj revoltirani uvijek bio u pravu kad je postavio to pitanje (možda je išao predaleko), ali znam da sli. no kao on s pravom razmišlja i ve. ina. mojih sumještana. U odsutnosti obiteljskog liječnika, zdravstveno osigurane osobe ne mogu višestruko ostvariti pravo na recept i zakonom propisane besplatne lijekove, hitni slu. ajevi i osobe sa zdravstvenim tegobama moraju oti i na pregled u dvadesetak kilometra udaljenu županijsku bolnicu u Ri. ici. Situacija je dramatična, posebice kad se ima u obziru da su najviše i pacijenti medicinske ordinacije mala djeca i starije osobe.

Sredinom

prošlog desetljeća a je upravo stvoren idealan teren za prodaju seoskih dispanzera

Neki

misle da je doktor Popa kriv za novonastalu situaciju, drugi smatraju da je kriva komanda, tre. i misle da su zajedno krivi i doktor i komanda, a uvijek koji se u nedjelju oglašio ispred zgrade op.ine išao je direktno u srž stvari. On smatra da je kriv isključivo onaj koji je prodao dispanzer jer potencijalni kupac ne može ne. što kupiti ako netko mu to ne. što ne proda. Više od toga,

potencijalni kupac ne može nikoga ucjeniti da mu nešto proda, posebice kad je prodava Mjesno vijeće ili na elnik, jer je ucjena krivi no djelo i kazni se drasti no ako se na sudu dokaže da je to tako. Doktor Popa Claudiu je samo uzeo ono što mu se dalo, on je samo kupio ono što mu se prodalo. Zapravo, pored neosporne volje, postojao je itav splet okolnosti koji je usmjeravao tadašnju karaševsku administraciju upravo prema prodaji karaševskog mjesnog dispanzera. S jedne strane, mlad, pespektivan liječnik i siromašna karaševska komanda, s druge strane žalosno stanje itave zgrade dispanzera i unutrašnjih prostorija, bez minimalnih uvjeta za obavljanje liječničkog posla, te odredbe Vladine hitne uredbe iz 2005. godine i zakona 236 iz 2006. godine, koje su u općeprihvaćenoj interpretaciji primoravale komande da prodaju mjesne dispanzere situirane u privatnom vlasništvo ukoliko su obiteljski liječnici to zahtjevali. Imaju i u obziru navedene činjenice razumijem zašto je u to doba prodaja dispanzera izgledala čak i kao dobar potez. Ne razumijem, međutim, i nikako se ne slažem potezom karaševskog petnaestogodišnjeg obiteljskog liječnika, no istodobno sam svjestan da je svaki liječnik uvijek slobodan organizirati svoj život onako kako smatra potrebnim. Uostalom, doktor Popa je u rekordnom vremenu naučio karaševski idiom i bio je veoma pristupačan ljudima, riječ je o izvrsnom stručnjaku, nepogrešivom pri postavljanju dijagnostika.

Niti Vladina hitna uredba 110 iz 2005., niti Zakon 236 iz 2006. ne govore ništa o seoskim dispanzerima koji su se nalazili u društvenom vlasništvo kao javno dobro, koji su bili općenarodna imovina. A naš dispanzer je u to doba upravo to i bio, I Uredba, i Zakon odnosili su se isključivo na dispanzere iz privatnog vlasništva općine, a ne na one iz javnog vlasništva. Premda ih nitko na to nije prisiljavao, na sjednici karaševskog Mjesnog vijeća a iz 14.10.2005. godine naši konsilijeri su jednoglasno odobrili transfer, odnosno prijelaz dispanzera iz općeg vlasništva u privatno vlasništvo.komande kako bi se stvorili uvjeti za prodaju. Da nisu realizirali taj transfer, dispanzer bi i danas bio naše općine dobro.

Vladina hitna uredba 110 iz 2005., Zakon 236 iz 2006. i Odluka Ustavnog suda iz 9. listopada 2007. godine

Do daljnjega ili zauvijek, veliko Karaševo je ostalo bez svog dispanzera. Sve je po elu Vladinom hitnom uredbom 110 iz 2005. godine i Zakonom 236 iz 2006. koji je s izmjenama i dopunama odobrio Vladinu uredbu. Odredbe navedene uredbe i Zakona imale su efekt sve do 9. listopada 2007. godine, kada ih je, na žalbu jedne općinske Općine iz županije Kluž, Ustavni sud proglasio neustavnima, posebice zato što teritorijalno-administrativnim jedinicama krše pravo na slobodno postupanje s privatnim vlasništvo, a stanovnicima uskraćuju pravo na zdravstvenu zaštitu upravo postojanjem rizika mijenjanja destinacije objekta nakon isplate zadnje svote iz ugovora. Međutim, karaševski dispanzer je prodan dok su na snazi jošš uvijek bile odredbe Uredbe 110 i Zakona 236, prema kojima prodaja nije mogla biti izbjegnuta. U to doba su seoski dispanzeri prodani i liječnicima koje su samo nekoliko godine dijelile od mirovine. Na pitanje zašto onda nisu bili prodani svi medicinski dispanzeri iz Rumunjske moglo bi se odgovoriti da obiteljski liječnici nisu to zahtjevali. Tko je u to doba mogao biti inspiriran kao Mjesno vijeće općine Bontida iz županije Kluž, koje je odlučilo da svoje ne proda jer ga na to nitko ne može prisiliti, a pravo izbora zatim na Apelacijskom i Ustavnom sudu?

Sad svi govorimo!

Jedini, ili jedan od onih, koji je svojevremeno javno protestirao, s dosta solidnih argumenata, priznajem, protiv odluke Mjesnog vijeća i karaševskog kneza da se proda karaševski dispanzer bio je gospodin Marjan Sorka. On je u to doba u nekoliko navrata glasno govorio svima nama, i to na tradicionalnom nedjeljnom okupu, da je prodaja dispanzera štetna po naša selo i da će posljedice takve prodaje pogoditi sve nas u skoroj budućnosti. Koliko mi se čini, tada smo svi šutjeli, a mogli smo govoriti, nitko nas nije branio da se glasno izjasnimo. Rijetke iznimke, ako su uopće postojale i druge osobe koje su imale stav protiv prodaje, neka mi oprostite, to sam ih zaboravio. Sada svi govorimo. Čini mi se da je prekasno.

Ivan Dobra